

Dit was Lenie Noy – van de Lisdonk (1929-2011)

Helena Huberta Noy is geboren op 6 september 1929 in Ayen, een klein dorp in Nederland. Haar ouders waren Sjang van de Lisdonk en Maria Jacobs. Ze was het tweede kind uit een grote familie. Ze had 4 zusters, Truus, Nellie, Annie en Nettie, en 3 broers, Cor, Teng en nog een broer wiens naam de familie ontschoten is. Hij is overleden aan difterie toen hij nog maar slechts twee jaar oud was. Dit alles had te maken met de leefomstandigheden in de oorlog waarbij de familie tijdens koude winters in de kelder moesten verblijven voor hun eigen veiligheid. In de begin jaren van 1900 kon je de familie aanmerken als middelklasse. Lenie's vader was smid en bezat ook een winkel in gereedschap en fietsen. Zij leefden in een boerengemeenschap en tijdens de oorlog verbouwde de familie veel groenten die dan aan andere families werd gegeven die het geluk niet hadden veel voedsel te hebben.

Lenie ging naar een meisjesschool in Bergen, een klein dorp dicht bij de Duitse grens. Zij bezocht deze school tot haar 13e jaar. Hierna bezette de Duitsers de school. Tot haar 15e jaar kreeg zij privé lessen en liep de tweede wereldoorlog op zijn eind. Het is bijna niet voor te stellen hoe het is om als een jong mens tijdens zo'n oorlog te leven. De verschrikking van de oorlog en zijn persoonlijke tragedies. Lenie en haar familie zijn blootgesteld aan deze terreur met bommen die vlak langs hun huis explodeerden. Haar bovengenoemde broertje was niet in staat deze oorlog te overleven.

Nadat Lenie de school afgemaakt had ging zij werken als dienstmeid en deed naaiwerk bij mensen thuis. Haar familie ging regelmatig naar de kerk en het was tijdens een van deze missen dat ze de man zou ontmoeten met wie ze zou gaan trouwen, Piet. Piet zei dat het liefde op het eerste gezicht was. Beiden begin twintig trouwden ze op 4 augustus 1951. Dit jaar zouden zij 60 jaar getrouwd zijn, een mijlpaal in deze huidige wereld.

Ook Piet zijn familie beleefde de verschrikkingen van de oorlog. Piet kwam ook van een grote familie. Hij was het derde kind van elf. Verbazingwekkend genoeg zijn alle elf nu nog allemaal in leven. Piet's vader was bakker en de familie bezat hun eigen bakkerij.

De tweede wereldoorlog eindigde in 1945 en zeven jaar later emigreerde het grootste gedeelte van Piet's familie naar Australië op zoek naar een beter leven. Zij vertrokken vanuit Holland op een schip dat Fairsea heette. De Australische regering gebruikte de Fairsea om continu emigranten te transporteren van Europa naar Australië. De Nederlanders waren een van de vele nationaliteiten

die in Australië arriveerden na de oorlog. De emoties die vrij komen na het achterlaten van je vaderland om aan de andere kant van de wereld op nieuw te beginnen zijn bijna niet voor te stellen. Maar toch koos Lenie hiervoor.

Zij liet haar familie achter en volgde haar man en zijn familie naar Australië, met hun zoon Matthew die een jaar was toen. Zij hield veel van Piet's familie en was vooral gesteld op Piet's moeder met wie zij een hele goede relatie had. Zij werd omhelst door Piet's familie en voelde zich hier thuis. Desalniettemin miste zij haar eigen familie verschrikkelijk maar had ze geluk om 4 reizen naar huis te maken tussen 1970 en 1990. Zij kon haar ouders nog eenmaal zien in 1970. Vlak na haar eerste bezoek aan Holland overleden zij beiden.

Na hun aankomst in Australië, gingen Lenie, Piet en Matthew eerst wonen in Bendigo, een van de vele plaatsen waar zij woonden. Piet werkte hard om zijn groeiende familie een goed leven te geven. Piet ging werken in de grafische industrie en verhuisde naar Sale waar hij ging werken voor een regionale krant. Toen verhuisden zij naar Burke Road Camberwell naar een twee verdieping huis en in 1956 werd Matthews zuster Marian geboren. Matthew was dolgelukkig met zijn babyzuster. Hij zorgde voor haar maar op een dag huilde zij in haar wieg en hij besloot haar na beneden te dragen op zoek naar zijn moeder. Dit deed hij met een hand om haar middel. Als hij geen 4 jaar was geweest was dit prima geweest maar Lenie kreeg de schrik van haar leven.

Marian herinnert zich nog een voorval in dit huis in Camberwell. Door een fout aan de electriciteit in de keuken moest Lenie boven Marian in de wieg redden voor de vlammen. Het huis brandde niet af maar het was een angstige ervaring voor Lenie.

Ondanks dat Lenie zich gemakkelijk schikte in haar nieuwe Australische leven herinnert Matthew zich dat ze erg eenzaam was en haar familie in Nederland erg miste. Zij ging altijd kijken in de brievenbus voor brieven van thuis. Matthew, die toen nog erg jong, was besloot op een dag een einde te maken aan deze eenzaamheid en haalde de brieven van de burens uit de brievenbussen, bracht de brieven naar Lenie en zei "kijk mammie vandaag heb je heel veel brieven".

Begin jaren 60 waren Lenie en Piet in staat om hun eerste huis te kopen in Kulnine Avenue, Mitcham, bij iedereen bekend als het roze huis vanwege zijn roze stenen. Hier werd Tania geboren, 9 jaar naar Marian. Weer een dochter voor Lenie. Hierdoor was haar familie compleet. Toen Tania 5 jaar was besloot Lenie dat het tijd was om haar familie in Holland te bezoeken. Zij genoot van deze reis en koesterde de tijd die zij doorbracht met haar ouders en familie.

Piet kon niet met haar mee. Hij begon zijn eigen drukkerij en moest in Australië blijven om het te runnen en om op de kinderen te passen. Dit was een moeilijke tijd voor hem omdat Tania vaak van huis weg rende omdat zij haar moeder zo miste. Piet's moeder verbleef in het huis om te helpen maar was altijd in paniek als Tania weer vermist was.

De volgende keer dat Lenie naar Holland ging was 5 jaar later en nam Tania mee. Tania heeft nog altijd herinneringen aan haar reis naar Nederland en was in staat deze met haar moeder te delen in de laatste jaren van haar leven. Zoals jullie weten was Lenie dementerende maar haar lange geheugen was meestal goed. Zij kon goed praten over dingen die 35 jaar geleden gebeurde. Na verschillende keren te zijn verhuisd vestigden zij zich voorgoed in North Bayswater. Lenie en Piet kochten een huis dat ook genoeg faciliteiten bood voor Piet om zijn drukkerij thuis te hebben Dit maakte Lenie gelukkig. Haar kinderen werden ouder. Matthew en Marian waren allebei getrouwd en Tania ging naar de High school.

Lenie werkte voornamelijk als huismoeder maar was ook in de gelegenheid om mee te helpen in het familiebedrijf door werk af te leveren bij klanten waardoor zij het huis uit kon en kon socialiseren. Praten met mensen was iets wat zij echt graag deed.

Lenie leefde voor haar kinderen en vond het heerlijk als ze samen waren. Dolgelukkig was zij met haar kleinkinderen. Zij keek uit naar verjaardagen dat ze dan allemaal samen waren. Matthew trouwde met Ann en gaven Lenie 3 kleindochters, Donna, Paula en Tracy. Marian trouwde met Rob en gaven Lenie ook 3 kleindochters, Kylie, Nicole en Sarah. Marianne, later met Myles gaf haar haar enigste kleinzoon, Mark. En Matthew ontmoette nadat Anne overleden was Kim en zij kregen nog een dochter, Chantelle.

Tania was meer voor het reizen en werken maar uiteindelijk slechts 10 jaar geleden gaf zij Lenie nog een kleindochter, Jemma.

Zij hield van al haar kleinkinderen evenveel.

Lenie stond bekend voor het maken van "s'werelds beste porridge" Sommige kleinkinderen hebben hier leuke herinneringen aan over hoe zij het maakte en het geheime recept.

Uren spendeerde ze aan breien en haken voor haar familie. Zij las graag romans in het Nederlands. Haar tuin was prachtig en zij deed alles eraan om dat zo te houden.

Zoals veel vrouwen hield Lenie van winkelen, vooral ingrediënten voor Nederlands eten. Zo wilde zij de traditie in de familie houden. Haar kinderen, kleinkinderen en later ook de achterkleinkinderen aten haar Hollandse maaltijden met veel plezier. Boerenkool met worst, zuurkool. Een andere Hollandse tradities waren olieballen. Lenie en Piet maakten die iedere Nieuwjaarsdag voor de hele familie. Haar ertwensoep deed het goed in de winter en in de zomer deed iedereen zich te goed aan haar koude schotel.

Lenie hield van spelletjes. Vooral het Nederlandse kaartspel klaverjassen en was vele jaren lid van een kaartclub. Zij speelde goed maar later in haar leven moest zij opgeven omdat haar geheugen haar in de steek liet. Piet en Lenie leerden ook hun kleinkinderen kaarten.

Zij hield ook van Mahjong spelen met haar familie. Matthew en Marian met hun families speelden regelmatig dit spel met haar en dat ging door tot in de late uurtjes.

Dit zijn mooie tradities die Lenie, moeder en oma, doorgaf aan haar volgende generatie.

Zij was erg betrokken in de Nederlandse gemeenschap en voelde zich erg thuis met de mensen van haar nationaliteit. Hierdoor sprak zij nog veel Nederlands. Matthew, Marian en Tania profiteerden hiervan. Zij waren bevoorrecht om een tweede taal te kunnen spreken en een deel te zijn van een andere cultuur.

Dit was een voordeel toen Lenie in Olivet was. Nederlands was de taal geworden die zij sprak. De kinderen vertaalden het in het Engels voor de verpleegsters. Piet en de kinderen zeggen dank je wel tegen het verplegend personeel van Olivet Ouderen Zorg voor hun zorgen en affectie voor de laatste 16 maanden.

Piet en Lenie zijn 40 jaar actieve leden van de Christadelphian church geweest. Vandaag vieren zij Lenie's leven hier.

Lenie Noy. Moeder, oma, vrouw en vriendin – wat een mooie en zorgzame vrouw. Een echte schat voor zovelen. Een vrolijke vrouw. Ze hield van grapjes en vertelde vaak moppen hoewel ze vaak de clou vergat. Lenie lachte veel. Zij was een goede danseres en hield van Hollandse liedjes. Zij gaf om andere mensen nog meer dan om zelf. Haar levensmotto was altijd te vergeven en verder gaan wat echte wijsheid is. Zij laat een man en familie achter die haar adoreert en liefheeft.

Lenie was de laatste 5 jaar ziek en met de jaren werd zij zieker. Piet, haar geliefde echtgenoot, verzorgde haar zo lang mogelijk thuis. Maar in februari

2010 was hij niet meer in staat haar de verzorging te geven die zij nodig had. Het Olivet verzorgingstehuis nam het over van hem. Maar iedere dag, zonder te verzuimen, zat hij aan haar zijde. Praatte met haar. Gaf haar eten en liefde. Haar laatste kerstmis in 2010 luisterde zij naar Stille Nacht Heilige Nacht wat haar favoriete kerstliedje was. Zij genoot nog van een advocaatje wat haar lievelingslikeurtje was en een brede glimlach op haar gezicht toverde.

Zes maanden later besloot God dat ze te moe werd voor deze wereld. Hij nam haar heel vredig mee. Ze viel gewoon in slaap. Hij nam haar mee om bij Hem te rusten.

God Bless.